

Fragment

George Coșbuc

Ea nu-i închide ușa, nu-l prinde de vestmânt,
Nu-l roagă și nu-i cade cu hohot la picioare
Să-i zică: - „Stai, iubite!” Nu cată plângătoare
În ochii lui -
Năvalnic afară bate vânt,
De-al fulgerelor vuiet văzduhurile tună,
Dar dânsul vrea să iasă prin noapte și furtună,
S-alerge fără țință, nebun, un om pribeag,
Să fugă, să se știe departe de-acest prag
Al casei locuite de cea mai rea femeie!
Nu-și ia nici ziua bună, nu-i vrednic să-i dea
Nici mâna, căci pierirea e închisă-n mâna ei;
Nu vrea să-i vadă ochii sălbatici și mișei!
Femeie e și dânsa! Gândirea-i e infamă,
Înșeală, și-i soție, ea minte, și e mamă!
A fost un mizerabil, afemeiat poet
Cel ce-a creat legenda lui Crist din Nazaret -
Pe-un Dumnezeu să-l nască satan! E blasfemie
Să crezi în întruparea lui Crist dintr-o Marie!
Și dacă e să credem poezii pe cuvânt,
O dat-a fost ea numai Marie pe pământ,
Dar ea de milioane de ori e Magdalenă!
Vampir, când te iubește, și-n ura ei, hienă -
Un demon!
El năvalnic a pus picioru-n prag.
Atunci din ochii veștezi de dornicul lui drag
Tăcând a șters femeia o lacrimă cu iia.
Și el, el a văzut-o! Și-n pieptul lui mânia
O clipă șovăiește, rămâne-ncremenit -
Și cum deștepti din leșin pe om, când l-ai izbit
Puternic d-un perete, așa era! Colosul
De gânduri, la privirea femeii, s-a topit!
Și galben la picioare-i s-așterne furiosul.

L-a pironit acolo un strop, un singur strop
Când n-a putut tot cerul cu-ntregul potop!